



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Sýkorové a soudkyň JUDr. Ivany Hesové a JUDr. Aleny Bílkové ve věci žalobce: **D. P.** nar. **██████████** bytem **██████████** zast. JUDr. Petrem Ritterem, advokátem, se sídlem Riegrova 12, Olomouc, proti žalované: **Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2, IČO 00025429, o **náhradu škody a přiměřené zadostiučnění**, k odvolání žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 27.06.2014, č. j. 11C 26/2013-74, ve znění opravného usnesení ze dne 27.08.2014, č. j. 11C 26/2013-82,

**takto:**

- I. Rozsudek soudu I. stupně **se** ve vyhovujícím výroku o věci samé (výrok I.) **mění** jen tak, že **se zamítá** žaloba co do částky 2.502 Kč s 7,05% ročním úrokem z prodlení od 20.08.2013 do zaplacení, dále **se mění** ve vyhovujícím výroku II. tak, že **se zamítá** žaloba o zaplacení částky 30.000 Kč s 7,05% ročním úrokem z prodlení od 30.05.2013 do zaplacení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

### Odůvodnění

Obvodní soud pro Prahu 2, dále soud I. stupně, rozsudkem ze dne 27.06.2014, č. j. 11C 26/2013-74, ve znění opravného usnesení ze dne 27.08.2014, č. j. 11C 26/2013-82, uložil žalované povinnost zaplatit žalobci 2.502 Kč s 7,05% ročním úrokem z prodlení od 20.08.2013 do zaplacení a s 7,05% ročním úrokem z prodlení z částky 4.337,97 Kč od 30.05.2013 do 19.08.2013 a dále s 8,05% ročním úrokem z prodlení z částky 61.372 Kč od 18.07.2013 do 19.08.2013 a s 8,05% ročním úrokem z prodlení z částky 2.752,80 Kč od 20.08.2013 do 12.09.2013 a s úrokem z prodlení ve výši 8,05% ročně z částky 1.372,80 Kč od 13.09.2013 do 09.10.2013 a co do částky 660,20 Kč s ročním úrokem z prodlení ve výši 8,05% od 18.07.2013 do zaplacení žalobu zamítl (výrok I.), dále žalované uložil povinnost zaplatit žalobci 30.000 Kč s 7,05% ročním úrokem z prodlení od 30.05.2013 do zaplacení a co do částky 250.000 Kč s 7,05% ročním úrokem z prodlení od 30.05.2013 do zaplacení žalobu zamítl (výrok II.), řízení se co do úroků z prodlení ve výši 7,05% ročně z částky 1.835,97 Kč od 20.08.2013 do zaplacení, ve výši 8,05% ročně z částky 58.620 Kč od 20.08.2013 do zaplacení a ve výši 8,05% ročně z částky 1.380 Kč od 13.09.2013 do zaplacení zastavil, neboť v tomto rozsahu vzal žalobce žalobu zpět a řízení bylo co do úroku z prodlení ve výši 8,05% ročně z částky 1.372,80 od 10.10.2013 do zaplacení zastaveno (výrok III.). Žalované uložil povinnost nahradit žalobci náklady řízení a zaplatit mu 36.880,80 Kč (výrok IV.).

Žalobce se předně domáhal poskytnutí přiměřeného zadostiučinění za nemajetkovou újmu, jež mu měla vzniknout v souvislosti s trestním stíháním, které proti němu bylo zahájeno 30.04.2010 a skončilo rozsudkem Krajského soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci, ze dne 06.08.2012, č. j. [REDAKCE] jímž byl zproštěn obžaloby podle ust. § 226 písm. a) tr. řádu. Tvrdil, že po dobu trestního stíhání kromě obvyklých útrap, které sebou nese každé trestní stíhání, byla ohrožena jeho pozice jednatele společnosti [REDAKCE] neboť trestní odsouzení by pro něj znamenalo ztrátu bezúhonnosti a ve svém důsledku i ztrátu možnosti vykonávat funkci statutárního orgánu obchodní společnosti, dále jako svědci byli předvoláváni jeho obchodní partneři, kteří byli seznámeni s obviněním žalobce ze spáchání trestného činu pojistného podvodu a existence trestního stíhání mu nepřidala ani na kvalitě jeho partnerského soužití. Za přiměřené zadostiučinění, které by zmírnilo popsanou újmu, považoval peněžité plnění ve výši 280.000 Kč. Dále uplatnil nárok na náhradu škody spočívající ve vynaložených nákladech na obhajobu 62.033 Kč a nákladech na cestu osobním automobilem k úkonům orgánů činných v trestním řízení a k obhájci v souhrnné výši 4.337,97 Kč.

Žalovaná předběžně projednala nárok žalobce a v písemné odpovědi ze dne 02.08.2013 konstatovala, že v trestním řízení, jež bylo proti němu vedeno, došlo v přípravném řízení k vydání nezákonného rozhodnutí a za nezákonný postup orgánů činných v trestním řízení se mu omluvila. Žalobci zaplatila částku 58.620 Kč jako náhradu nákladů, které účelně vynaložil na obhajobu a částku 1.835,97 Kč jako náhradu jeho cestovních výdajů.

V popsaném rozsahu peněžitého plnění žalované vzal žalobce žalobu zpět a předmětem řízení zůstal uplatněný nárok na zaplacení částky 280.000 Kč (odškodnění nemajetkové újmy), částky 660,20 Kč (doplatek nákladů obhajoby), částky 2.502 Kč (cestovní náklady) a nárok na úroky z prodlení.

Soud I. stupně předně vzal za prokázané, že žalobce splnil podmínku pro uplatnění nároku na náhradu škody a odškodnění nemajetkové újmy způsobené nezákonným rozhodnutím

či nesprávným úředním postupem u soudu, neboť předběžně a včas nároky uplatnil u žalované ve smyslu ust. § 14 zákona 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (dále jen OdpŠk). Po provedeném dokazování dospěl ke skutkovým zjištěním, která podrobně popsal v odůvodnění přezkoumávaného rozsudku, odvolací soud na tato zjištění odkazuje a na tomto místě jen stručně shrnuje, že žalobci bylo usnesením Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje, ze dne 30.04.2010, č. j. [REDAKCE], sděleno obvinění pro spáchání trestného činu pojistného podvodu podle ust. § 250a odst. 2, odst. 4 písm. b) zák. č. 140/1961 Sb., trestního zákona, a to dílem dokonatého a dílem nedokonatého ve stádiu pokusu podle ust. § 8 odst. 1 trestního zákona. Žalobce si proti tomuto rozhodnutí podal stížnost, jež byla Okresním státním zastupitelstvím v Olomouci zamítnuta. Žalobce jako obviněný při výslechu dne 31.08.2010 uvedl, že je nevinný a více k věci odmítl vypovídat; k osobnímu stavu vypověděl, že [REDAKCE]. Obžaloba byla k soudu podána dne 29.10.2010 a rozsudkem Okresního soudu v Olomouci ze dne 17.10.2011 byl žalobce zproštěn obžaloby podle ust. § 226 písm. b) trestního řádu. Z iniciativy odvolání žalobce a státního zástupce rozsudek přezkoumal Krajský soud v Ostravě, pobočka v Olomouci, který odvolání žalobce shledal důvodným a rozsudkem ze dne 06.08.2012, č. j. [REDAKCE], jej zprostil obžaloby podle § 226 písm. a) trestního řádu a odvolání státního zástupce zamítl; rozsudek nabyl právní moci dne 06.08.2012. Jednání, které bylo žalobci kladeno v obžalobě za vinu spočívalo v poškození návěsů vozidel s cílem domoci se poskytnutí pojistného plnění a žalobce byl trestně stíhán pro trestný čin pojistného podvodu podle ustanovení § 250a odst. 2, odst. 4 písm. b) trestního zákona; za tento trestný čin stanoví zákon sazbu trestu odnětí svobody na dvě léta až 8 let.

Ve věci uplatněného nároku na přiměřené zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou trestním stíháním vzal soud I. stupně v úvahu, že žalobce byl trestně stíhán pro trestný čin, za nějž zákon stanoví trest odnětí svobody na dvě léta až 8 let a dovedl, že s přihlédnutím k právní kvalifikaci trestního jednání kladeného žalobci za vinu, počet skutků a výši škody, z nichž byl obžalován, připadala reálně do úvahy jeho obava z uložení trestu nepodmíněného. Žalobce byl do té doby osobou netrestanou a podle soudu I. stupně musel úkorně vnímat fakt, že je stíhán pro závažnou trestnou činnost. Soud I. stupně neshledal, že by v souvislosti s posuzovaným trestním stíháním došlo ke společenskému odsudku žalobce, on sám ani netvrdil, že by jeho trestní stíhání bylo zveřejněno, že by byl u širší veřejnosti vyvolán dojem, že se dopustil jednání hodného opovržení. Žalobce netvrdil, že by v důsledku trestního stíhání došlo ke zprůtrhání jeho sociálních a rodinných vazeb a bylo zjištěno, že [REDAKCE]. Trestní stíhání trvalo zhruba 2 roky a nebylo prokázáno, že by se s rostoucí délkou trestního řízení zvyšoval negativní vliv tohoto řízení na žalobce.

Soud I. stupně při úvaze o nemajetkové újmě žalobce a přiměřeném zadostiučinění (ust. § 31a odst. 1 a 2 OdpŠk) projednávanou věc právně posuzoval podle zákona o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, vzal v úvahu povahu trestní věci, délku trestního řízení, následky způsobené trestním řízením v osobnostní sféře žalobce a okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo a vyšel z předpokladu, že samotné trestní stíhání výrazně zasahuje do soukromého a osobního života jednotlivce, do jeho cti a dobré pověsti, a to tím spíše, jedná-li se o obvinění „liché“, což je posléze pravomocně stvrzeno zprošťujícím rozsudkem soudu, podle něhož se skutek, z něhož byl jednotlivec obviněn a obžalován, nestal, případně nebyl

trestným činem. Jestliže žalovaná tvrdila, že spoluobžalovaný se v trestním řízení doznal, pak toto tvrzení nebral v úvahu, neboť v kompenzačním řízení není přípustné hodnotit obsah trestního spisu a znovu posuzovat vinu či nevinu obžalovaného. Uzavřel, že žalobci vznikla nemajetková újma ztotožnitelná se subjektivními pocity jisté frustrace, obav či beznaděje a úkorného vnímání trestního stíhání jako nepříznivé životní situace, a s přihlédnutím k popsáním skutečností dospěl k závěru, že tuto újmu je namísto odškodnit v penězích, neboť konstatování porušení práva by míru újmy dostatečně nevystihlo. Přiměřeným shledal plnění ve výši 30.000 Kč včetně příslušenství, zatímco do částky 250.000 Kč s příslušenstvím žalobu zamítl.

Ve věci uplatněného nároku na doplatek nákladů vynaložených na obhajobu žalobce v posuzovaném trestním řízení soud I. stupně dospěl k závěru, že za úkon právní služby - podání stížnosti proti usnesení o zahájení trestního stíhání - činí odměna advokáta podle ust. § 11 odst. 2 písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, 1.150 Kč (poloviční sazba odměny). Žalobu co do částky 660,20 Kč s příslušenstvím zamítl.

Ve věci uplatněného nároku na doplatek nákladů vynaložených na přepravu žalobce k úkonům v trestním řízení, konkrétně o zaplacení základní částky za použití osobního motorového vozidla, se soud I. stupně neztotožnil s právním názorem žalované a na hotové výdaje, které žalobci v souvislosti s trestním řízením vznikly, nahlížel stejně jako na výdaje účastníků a jejich zástupců vymezené v ust. § 137 odst. 1 o. s. ř. Mezi hotové výdaje účastníků patří i cestovní výdaje, přitom mezi účastníky řízení nebylo sporu o tom, že použití osobního automobilu žalobcem k cestě za úkonem v trestním řízení bylo účelně vynaloženým cestovním výdajem. Jde-li o náhradu za použití motorového vozidla, pak ta je účastníkům řízení přiznávána na základě ust. § 30 odst. 2 vyhlášky č. 37/1992 Sb., o jednacím řádu pro okresní a krajské soudy. Tento předpis přitom odkazuje na zvláštní právní předpis, a to zákon č. 262/2006 Sb., zákoník práce. Občanský soudní řád ani jednacím řád ovšem nestanoví pro vznik nároku na cestovní náhrady za používání silničních motorových vozidel podmínku existence pracovněprávního vztahu (mezi účastníkem řízení a třetí osobou), jak dovozuje žalovaná. Existence pracovněprávního vztahu nemůže být relevantní skutečností pro posouzení nároku účastníka řízení na náhradu cestovních nákladů, nárok na náhradu nákladů totiž vyplývá z účastenství v řízení, nikoliv z pracovněprávního vztahu. Na stejném principu jsou ostatně přiznávány cestovní výdaje advokátům, a to bez požadavku existence pracovněprávního vztahu. Soud I. stupně z popsanych důvodů shledal důvodným nárok na náhradu škody spočívající v žalobcem vynaložených cestovních výdajích v celé jejich šíři, tj. včetně základní náhrady určené podle ust. § 157 odst. 4 zákoníku práce, ve znění účinném v době, kdy žalobce cesty uskutečnil. Žalobci z popsaneho důvodu přisoudil částku 2.502 Kč (60x 3,90 Kč; 240x 3,90 Kč; 360x 3,70 Kč).

Soud I. stupně podle ust. § 517 odst. 1 a 2 občanského zákoníku, účinného do 31.12.2013, přisoudil žalobci úroky z prodlení, jejichž výši podrobně vyložil v odůvodnění rozsudku, a odvolací soud na tento výklad odkazuje.

O náhradě nákladů řízení rozhodl podle poměru úspěchu účastníků ve věci (ust. § 142 odst. 3 o. s. ř., § 146 odst. 2 věta druhá o. s. ř.), vzal v úvahu, že výše peněžitého plnění jako přiměřeného zadostiučinění nemajetkové újmy žalobce závisela na úvaze soudu a žalobci přiznal náhradu za zastoupení advokátem vyčíslenou z tarifní hodnoty rovnající se přisouzené částce 30.000 Kč a dále náhradu paušálních hotových výdajů a daň z přidané hodnoty (ust. § 2, § 7 bod 5, § 11 odst. 1 písm. a/, d/, h/, § 13 vyhl. č. 177/1996 Sb., ust. § 137 o. s. ř.).

Žalovaná podala proti výrokům I. a II. v jejich vyhovující části včasné a přípustné odvolání a uplatnila odvolací důvod podle ust. § 205 odst. 2 písm. g/ o. s. ř. Předně nesouhlasí s tím, že soud I. stupně za přiměřenou formu zadostiučinění nemajetkové újmy žalobce vzal peněžité plnění, neboť podle jejího mínění žalobci žádná nemajetková újma, která by si zasloužila peněžitou satisfakci, nevznikla. Poukázala na to, že trestní stíhání žalobce netrvalo nepřiměřeně dlouhou dobu, nebylo medializováno, nejednalo se o trestnou činnost, jež by byla spojena s vyšší dehonestací stíhané osoby, žalobce nebyl omezen na svobodě. Žalobci se písemně omluvila a má za to, že tato forma odškodnění je přiměřenou okolnostem projednávané věci. Zdůraznila, že podle judikatury platí, že zatímco v případě nepřiměřené délky řízení se újma na straně poškozeného presumuje, újma založená jinou skutečností musí být prokázána. Dále nesouhlasí s tím, že soud I. stupně základní náhradu za kilometr jízdy osobním motorovým vozidlem posoudil jako škodu a žalobci přisoudil částku 2.502 Kč. Opakovala argumentaci, že „amortizaci vozidla“ nelze podřadit pod skutečnou škodu. Žalovaná navrhl, aby odvolací soud změnou odvoláním napadeného rozsudku zamítl žalobu i co do částky 30.000 Kč a částky 2.502 Kč s úroky z prodlení z těchto částek. Proti dalšímu přisouzenému příslušenství (úrokům z prodlení) žalovaná odvoláním nebrojila.

Žalobce navrhl, aby rozsudek soudu I. stupně byl v odvoláním dotčeném rozsahu potvrzen, aby mu byla přiznána náhrada nákladů řízení před soudem I. stupně ve výši 45.411,30 Kč a náhrada nákladů odvolacího řízení.

Oba účastníci výslovně souhlasili s tím, aby odvolací soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání.

Odvolací soud přezkoumal rozsudek soudu I. stupně postupem podle ust. § 212 a § 212a občanského soudního řádu (dále jen o. s. ř.), jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, aniž by bylo třeba nařídit jednání (ust. 214 odst. 3 o. s. ř.), a dospěl k závěru, že odvolání žalované je důvodné.

Vady řízení, k nimž odvolací soud u přípustného odvolání přihlíží z úřední povinnosti (§ 212a odst. 5 o. s. ř.), odvolací soud neshledal.

Podle ust. § 31a odst. 2 OdpŠk zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.

Z citovaného ustanovení vyplývá, že peněžítá kompenzace je subsidiárním způsobem zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu, způsobem, který nastupuje tehdy, není-li možno vzniklou nemajetkovou újmu nahradit jinak (srov. P. Vojtek, Odpovědnost za škodu při výkonu veřejné moci, komentář, 3. vydání, C.H.BECK, str. 283).

Ve věci uplatněného nároku na poskytnutí přiměřeného zadostiučinění za nemajetkovou újmu vyšel odvolací soud z úvahy, že vznik nemajetkové újmy (jakkoliv je trestní stíhání spojeno vždy s jistým individuálním diskomfortem trestně stíhaných osob, viz rozhodnutí Ústavního soudu ČR, sp. zn. IV. ÚS 428/05) není na místě presumovat, ale je nutno ji prokazovat, stejně jako intenzitu (případně) újmy. Okolnosti posuzovatelné jako následky způsobené trestním řízením v osobnostní sféře poškozené osoby mají být žalobcem tvrzeny a prokazovány. Jejich dopad do výše odškodnění je otázkou právního

posouzení ze strany soudu (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27.06.2012, sp. zn. 30Cdo 2813/2011). Pro tuto újmu se plně uplatní procesní povinnosti a břemena žalobce včetně důkazního (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 10.04.2013, sp. zn. 30Cdo 1964/2012).

Odvolací soud vzal v úvahu, že žalobci určitá újma ztotožnitelná se subjektivními pocity frustrace a jisté beznaděje vznikla, ale takovou újmu, záležející v subjektivním vnímání jistě nikoliv příznivé životní situace, nelze dost dobře ztotožnit s podle zákona odškodnitelnou nemajetkovou újmu představovanou na podkladě dokazování zjištěným objektivním zásahem do osobnostních práv trestně prověřované osoby, tj. zejména práv vyjádřených v čl. 10 Listiny (na ochranu lidské důstojnosti, cti, dobré pověsti, soukromého a rodinného života), tedy do sféry osobní, soukromé, rodinné, profesní, příp. i jiné.

Žalobce poukazoval na to, že pokud by byl odsouzen, znamenalo by to, že přestane splňovat podmínku bezúhonnosti, která byla nutná pro výkon funkce statutárního orgánu obchodní společnosti ve smyslu ust. § 134 odst. 2 obchodního zákoníku (účinného do 31.12.2013) a pro podnikání vůbec, ale žalobce odsouzen nebyl a netvrdil, že by po dobu posuzovaného trestního stíhání funkci statutárního orgánu obchodní společnosti [REDAKCE] nevykonával či vykonávat nemohl. V řízení nevyšlo najevo, že by informace o jeho trestním stíhání byly zpřístupněny širšímu okruhu subjektů, čímž by nějak konkrétně utrpěla jeho reputace. Zmiňoval-li žalobce obchodní partnery, kteří měli být v posuzovaném trestním řízení slyšeni jako svědci (aniž by je jmenoval), pak bez dalšího nelze presumovat, že výslech takových osob měl za následek ohrožení či zhoršení jejich dosavadních vztahů k žalobci a žalobce v tomto kompenzačním řízení netvrdil, že by ke změnám v osobních či obchodních vztazích došlo. Žalobce sám vypověděl, že trestní stíhání nebylo úplně příčinou rozvodu jeho manželství.

Odvolací soud po zhodnocení vzniklé nemajetkové újmy žalobce a výše popsaných okolností posuzovaného trestního řízení dospěl k závěru, že přiměřeným a spravedlivým zadostiučiněním je písemná omluva, které se mu od žalované dostalo v dopise ze dne 02.08.2013.

Prisoudil-li soud I. stupně žalobci částku 30.000 Kč s příslušenstvím, není jeho rozhodnutí správné a odvolání žalované je v tomto rozsahu důvodné.

Podle ust. § 26 OdpŠk pokud není stanoveno jinak, řídí se právní vztahy upravené v tomto zákoně občanským zákoníkem.

Ustanovení občanského zákoníku je třeba aplikovat i v případě obecného vymezení pojmu „škoda“. Škodu občanské právo definuje jako újmu, která nastala v majetkové sféře poškozeného (újma na jmění) a je objektivně vyjádřena všeobecným ekvivalentem, tj. penězi. Z uvedené definice vyplývá, že škodou mohou být skutečně vynaložené náklady poškozeného, které mu vznikly v důsledku škodné události (nezákonného rozhodnutí či nesprávného úředního postupu), tedy i výdaje na cestu k výslechům, jednání soudu apod. Žalovaná žalobci zaplatila náhradu jeho nákladů na takové cesty, vyjma tzv. amortizace vozidla.

Náhrada za amortizaci vozidla, správně „základní náhrada za jeden kilometr jízdy“, je upravena pouze v ust. § 157 odst. 3, 4, 5 zákoníku práce, a proto se podle názoru odvolacího soudu vztahuje výhradně na výpočet cestovních náhrad při pracovních cestách

zaměstnanců (popř. osob samostatně výdělečně činných), kteří použili k pracovní cestě vlastní motorové vozidlo. To však není případ žalobce, který použil své motorové vozidlo jako soukromá osoba. V této souvislosti lze souhlasit s názorem vysloveným v rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 03.07.2012, č. j. 45C 129/2010-48, na nějž poukázala žalovaná, že tzv. amortizace představuje synonymum pro pojem odpis, který se používá u většiny položek dlouhodobého majetku a vyjadřuje opotřebení takového majetku v důsledku používání nebo nepoužívání - zastarávání (fyzický odpis) tohoto majetku a nelze jí podřadit pod pojem skutečné škody, neboť se jedná o fiktivní částku sloužící pouze pro účely účetnictví.

Prisoudil-li soud I. stupně žalobci částku 2.502 Kč s příslušenství (základní náhradu za každý jeden kilometr vykonané jízdy silničním motorovým vozidlem), není jeho rozhodnutí správné a odvolání žalované je v tomto rozsahu důvodné.

Odvolací soud postupem podle ust. § 220 odst. 1 písm. a/ o. s. ř. rozsudek soudu I. stupně ve vyhovujících výrocích o věci samé (výroky I. a II.) změnil.

V souvislosti se změnu rozsudku ve věci samé doznal změny i výrok o nákladech řízení. V řízení byla převážně úspěšná žalovaná, neúspěch měla jen v poměrně nepatrné části (přisouzené úroky z prodlení), ale náklady řízení jí nevznikly, proto podle ust. § 142 odst. 3 ve spojení s ust. § 224 odst. 1 o. s. ř. žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.

**Poučení:** Proti tomuto rozhodnutí **není** dovolání k Nejvyššímu soudu ČR přípustné (ust. § 238 odst. 1 písm. c/ o. s. ř.).

V Praze dne 28. ledna 2015

**JUDr. Věra Sýkorová v. r.**  
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:  
Jana Schmidtová